

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: לורי	שם משפחה: הולמן
---------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Parper		שם משפחה איתו נולדתי: פרפר	
שנת לידה: 03/07/1920	מין: נקבה	בלועזית Lore	
ארץ לידה: גרמניה		בלועזית Wuppertal	
שם פרטי ושם נעורים של האם:		שם פרטי ושם משפחה של האב: לאו פרפר	
ארץ המגורים: גרמניה		בלועזית Wuppertal	
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא) הבונים		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: גרמניה (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
תאריך השחרור:		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה: גלילאה		שנת עליה: 1938	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

סבי היה דמות מרכזית ומוערכת בעיירה דוסולוב שבגרמניה. עם זאת, ראש העירייה פחד לבקרו כיוון שהחל המשטר הנאצי ונאסרו על התושבים קשרים עם היהודים. כשסבי חגג יום הולדתו, הסתכן ראש העירייה והגיע בחשאי לחגיגה על מנת לברך אותו, עד כדי כך היה מוערך סבי בקהילה. כשהיה בן 82 היו כבר כל ילדיו ונכדיו של סבי מפוזרים במחנות עבודה. בלילה בו הגיעו לקחת גם אותו הוא התאבד, נודע לי על כך רק כעבור מספר שנים.

אני נולדתי אל תוך מצב קיים, בזמן המשטר הנאצי. בזמן החגים הנאצים היו מתהלכים ברחובות העיר כשהם שרים "דם יהודי נשפך, החיך עולה". אני וחבריי היו מורגלים לדיבורים כאלה ולכן לא ייחסו להם חשיבות. התחושה הייתה כאילו חיינו בתוך סרט או חלום, כאילו דבר מכל המתרחש לא היה אמיתי. בשל העוינות היינו, היהודים, חוגגים את החגים בצורה מוצנעת.

בהיותי בכיתה ז' השתתפתי בתחרות כתיבה מטעם בית הספר וזכיתי במקום הראשון, אך את הפרס מעולם לא קיבלתי בשל היותי יהודייה. הפרסים ניתנו רק ורק לגרמנים. כשהייתי כבת 15, הגיע לבית הספר מורה חדש שהתחיל להחדיר אל התלמידים את תורת הגזע, שבה הוסבר שבני הגזע הארי הם המוצלחים ביותר, היפים ביותר והחכמים ביותר. באחד השיעורים הוא הסתובב בין התלמידים עד שנעצר לידי ופנה לכיתה באומרו "אתם צריכים להיות גאים בלורה, כיוון שהיא דוגמה טובה מאוד לעליונותו של הגזע הארי. יש לה פנים יפות, אף יפה, גוף יפה, וממש כך נראה הגזע הארי". מייד תיקנתי אותו ואמרתי שאני לא גרמנייה אלא יהודייה, וכל הכיתה צחקה. המורה נותר המום. במשך חודשיים לאחר מכן, בכל פעם שהיה נתקל בי היה אומר שלבטח יש לי סבא או סבתא גרמנים במשפחה, אחרת אין אף הסבר אחר להיותי כל כך מושלמת. כמוכן דבר לא היה ולא נברא, ואיני צאצא של אף גרמני, אלא יהודייה לגמרי.

במהלך המלחמה לא היו אמצעי תקשורת למעט מכתבים, ורוב הזמן לא ידעתי כלל היכן נמצאים הוריי. פעם או פעמיים קיבלתי מכתב דרך הצלב האדום ובו נאמר "אנחנו בסדר, אוהבים אתכם". המכתב היה ללא נמען, ולא ידעתי מהיכן הגיע. מאוחר יותר הצלחתי לאתר את מוצא המכתבים והמשכנו להתכתב. מדי פעם תוארו גם פעילויות שמחות, כמו ימי הולדת וחגים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

הבנתי שעלי לברוח מגרמניה ותקוותי נישאו לארץ ישראל. פניתי לאחד המנהלים שהיה יהודי, כדי שיפנה אותי אל הגורמים המתאימים, אבל הוא השיב שאוכל לעלות לישראל רק לאחר שאסיים עם הבגרויות. הוא גם ייעץ לי, כשאני מרימה את היד, שאדמיין שאני מסמנת ערימה גבוהה של זבל גרמני.

התחתנתי בגיל 18, בעלי היה המדריך שלי בתנועת הנוער "הבונים". ילדתי כעבור מספר חודשים ומייד אחרי זה עליתי לארץ ישראל. תחושותיי בעת העלייה היו מעורבות. מצד אחד הרגשתי הקלה ורווחה ביחס לחיים בגרמניה, אך מצד שני חששתי ממצבי בישראל וממה שעתידי לקרות לנו. חששתי מאוד לעלות לארץ ולהשאיר בגרמניה את הוריי ואחותי אך הבחירה לעלות לישראל הייתה מבחינתי בחירה בחיים. עליתי ביחד עם קבוצה של כשמונים איש באונייה גדולה, כשאף אחד מהם לא היה קרוב משפחתי, הרי רוב משפחתי נספתה בשואה. אחותי עלתה לארץ קצת אחריי.

נא ספרי/י על חיך בארץ
(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

כיוון שהייתי בהריון ניתן לי אישור כניסה מיוחד. תחילה שמו אותי בראשון לציון ולאחר מכן עברתי לקיבוץ דפנה שבצפון. עבדתי כמנקה בחדר אוכל ובעלי עבד ברפת. התיישבנו בקיבוץ דפנה שבצפון, שם נולדה לי בת נוספת. בני הבכור נפטר בגיל 73 ובתי בת 62, וכיום יש לי שבעה נכדים ו-11 נינים. אני לא מרשה לעצמי להתאבל על מה שהיה, כיוון שכאן יש לי משפחה חדשה והייתי חייבת להמשיך בחיי, למרות שהגרמנים לקחו לי את הילדות- כפי שילדות מוגדרת במושגים של היום.

במהלך המלחמה וגם לאחריה נעשו ניסיונות רבים לאתר את מקום קבורתם של בני משפחתי שנספו בשואה. שנים ארוכות עברו עד שנמצאו קברים של חלקם, אך מקום קבורתו של סבי טרם נמצא.

המסר שאני רוצה להעביר לדור של היום הוא להמשיך ולהגביר את הדאגה לניצולי השואה, כיוון שהיום לצערי הדאגה לוקה בחסר. אני רוצה שיידעו ויבינו אילו חיים קשים עברו הניצולים ולא יתעלמו מכך.